Dziennik Urzędowy L 271

Unii Europejskiej

Rocznik 61

Wydanie polskie **Legislacja** 30 października 2018

Spis treści

II *Akty o charakterze nieustawodawczym*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/1618 z dnia 12 lipca 2018 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 231/2013 w odniesieniu do obowiązków depozytariuszy w zakresie przechowywania** [1] 1

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/1619 z dnia 12 lipca 2018 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2016/438 w odniesieniu do obowiązków depozytariuszy w zakresie przechowywania** [1] 6

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/1620 z dnia 13 lipca 2018 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/61 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wypływów netto dla instytucji kredytowych** [1] 10

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1621 z dnia 26 października 2018 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/2080 w odniesieniu do daty przyjęcia do przechowywania odtłuszczonego mleka w proszku sprzedawanego w drodze procedury przetargowej** 25

DECYZJE

★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1622 z dnia 29 października 2018 r. w sprawie niezatwierdzenia niektórych substancji czynnych w produktach biobójczych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012** [1] 26

★ **Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/1623 z dnia 29 października 2018 r. na podstawie art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie komarów sztucznie zakażonych bakterią *Wolbachia*, stosowanych do celów kontroli wektorów** [1] 30

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2018/1618

z dnia 12 lipca 2018 r.

zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 231/2013 w odniesieniu do obowiązków depozytariuszy w zakresie przechowywania

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi ([1]), w szczególności jej art. 21 ust. 17,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Ze względu na zróżnicowanie krajowych przepisów dotyczących papierów wartościowych i niewypłacalności, które nie są zharmonizowane na szczeblu UE, istnieją rozbieżności w poziomie ochrony przed ryzykiem niewypłacalności, z jakiej korzystają instrumenty finansowe utrzymywane przez osoby trzecie na rzecz klientów alternatywnych funduszy inwestycyjnych (AFI). Dążąc do zapewnienia silnej ochrony aktywów klientów, jak przewidziano w dyrektywie 2011/61/UE, przy jednoczesnym uwzględnieniu bardziej rygorystycznych wymogów przewidzianych w przepisach krajowych w odniesieniu do niezharmonizowanych obszarów, należy doprecyzować obowiązki dotyczące przechowywania aktywów określone w dyrektywie 2011/61/UE.

(2) Obecnie właściwe organy i podmioty działające w branży w odmienny sposób stosują wymogi w zakresie rozdziału aktywów określone w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 231/2013 ([2]). Depozytariusze, którzy znajdują się na pierwszym poziomie łańcucha utrzymywania aktywów, mają obowiązek zapewniać indywidualny rachunek do przechowywania instrumentów finansowych każdego klienta AFI, przy czym należy jednak doprecyzować, że w sytuacji, gdy funkcja w zakresie utrzymywania została przekazana osobie trzeciej, ta osoba trzecia powinna być w stanie przechowywać aktywa klientów jednego depozytariusza, w tym aktywa na rzecz AFI i przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), na rachunku zbiorczym (tzw. rachunku *omnibus*). Rachunek zbiorczy nie powinien nigdy zawierać aktywów własnych depozytariusza ani aktywów własnych osoby trzeciej, ani też aktywów należących do innych klientów osoby trzeciej. W związku z tym, w przypadkach gdy funkcję w zakresie utrzymywania przekazano kolejnemu podmiotowi, subpowiernik powinien być w stanie przechowywać aktywa klientów powiernika, który tę funkcję przekazał, na rachunku zbiorczym. Ten rachunek zbiorczy nie powinien nigdy zawierać aktywów własnych subpowiernika ani aktywów własnych powiernika, który przekazał wspomnianą funkcję, ani też aktywów należących do innych klientów subpowiernika. Jest to konieczne, aby zapewnić właściwą równowagę między efektywnością rynku a ochroną inwestorów.

(3) W celu zminimalizowania ryzyka utraty aktywów przechowywanych na zbiorczych rachunkach instrumentów finansowych udostępnianych przez osoby trzecie, którym przekazano funkcje w zakresie utrzymywania, częstotliwość uzgodnień między rachunkami instrumentów finansowych i rejestrami depozytariusza klienta AFI a takimiż rachunkami i rejestrami osoby trzeciej lub między rachunkami i rejestrami osób trzecich, w przypadku gdy funkcję w zakresie utrzymywania przekazano kolejnym podmiotom na dalszych szczeblach łańcucha utrzymywania, powinna zapewnić terminowe przekazywanie istotnych informacji depozytariuszowi. Ponadto

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

([2]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru (Dz.U. L 83 z 22.3.2013, s. 1).

częstotliwość takich uzgodnień powinna być uzależniona od wszelkich operacji na tym rachunku zbiorczym, w tym transakcji dotyczących aktywów należących do innych klientów depozytariusza, które są przechowywane na tym samym rachunku zbiorczym co aktywa AFI.

(4) Depozytariusz powinien być w stanie nadal skutecznie wypełniać swoje obowiązki, w przypadku gdy utrzymywanie aktywów należących do jego klientów AFI przekazano osobie trzeciej. Należy zatem wprowadzić wymóg, zgodnie z którym depozytariusz – na swoim rachunku instrumentów finansowych, który otworzył w imieniu swojego klienta AFI lub w imieniu ZAFI działającego w imieniu AFI – musi prowadzić zapisy wskazujące, że aktywa utrzymywane przez osobę trzecią należą do danego AFI.

(5) W celu wzmocnienia pozycji depozytariuszy w stosunku do osób trzecich, którym przekazano utrzymywanie aktywów, stosunek ten należy udokumentować za pomocą pisemnej umowy o przekazaniu funkcji. Umowa ta powinna umożliwiać depozytariuszowi podejmowanie wszelkich koniecznych działań służących zapewnieniu, aby utrzymywane aktywa były odpowiednio zabezpieczone, a osoba trzecia przez cały czas przestrzegała postanowień umowy o przekazaniu funkcji oraz wymogów dyrektywy 2011/61/UE i rozporządzenia delegowanego (UE) nr 231/2013. Ponadto depozytariusz i osoba trzecia powinni formalnie uzgodnić, czy osoba trzecia może dalej przekazywać funkcje w zakresie utrzymywania aktywów. W takim przypadku uzgodnienie lub umowa między osobą trzecią przekazującą funkcje w zakresie utrzymywania a osobą trzecią, której dalej przekazano te funkcje, powinny przewidywać prawa i obowiązki, które są równoważne prawom i obowiązkom ustanowionym między depozytariuszem a osobą trzecią przekazującą wspomniane funkcje.

(6) Aby umożliwić depozytariuszowi wykonywanie swoich funkcji, należy wzmocnić nadzór sprawowany przez depozytariusza nad osobami trzecimi, bez względu na to, czy zlokalizowane są na terytorium Unii czy też poza nim. Należy zobowiązać depozytariuszy do weryfikowania, czy instrumenty finansowe AFI są prawidłowo wykazywane w księgach osoby trzeciej oraz czy prowadzone rejestry są na tyle dokładne, aby umożliwić ustalenie charakteru, miejsca położenia i tytułu własności utrzymywanych aktywów. Aby ułatwić depozytariuszom skuteczne wykonywanie ich obowiązków, osoby trzecie powinny przekazywać im zestawienie wszelkich zmian mających wpływ na aktywa utrzymywane na rzecz klientów AFI depozytariuszy.

(7) W ramach spoczywającego na depozytariuszach obowiązku zachowania dbałości i staranności w przypadku przekazania funkcji w zakresie utrzymywania, przed przekazaniem tej funkcji osobie trzeciej zlokalizowanej poza Unią depozytariusz powinien otrzymać niezależną opinię prawną zawierającą ocenę przepisów dotyczących niewypłacalności obowiązujących w państwie trzecim, w którym zlokalizowana jest osoba trzecia, w tym ocenę poziomu ochrony, jaki w tej jurysdykcji zapewniają wydzielone rachunki instrumentów finansowych. Za dopuszczalną należy uznać opinię na temat każdej jurysdykcji wydaną przez odpowiednie federacje branżowe lub kancelarie prawne na rzecz kilku depozytariuszy. Ponadto depozytariusz powinien zadbać o to, by osoba trzecia zlokalizowana poza Unią informowała go o wszelkich zmianach okoliczności lub przepisów dotyczących niewypłacalności obowiązujących w danym państwie trzecim, które mogą mieć wpływ na status aktywów klientów AFI depozytariusza.

(8) Aby zapewnić depozytariuszom wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do nowych wymogów zawartych w niniejszym rozporządzeniu, datę rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia należy odroczyć do dnia przypadającego osiemnaście miesięcy po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(9) Środki wprowadzone niniejszym rozporządzeniem są zgodne z opinią Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych ([1]).

(10) Środki wprowadzone niniejszym rozporządzeniem są zgodne z opinią Grupy Ekspertów Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych.

(11) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) nr 231/2013,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 231/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 89 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) uzgadnianie – tak często, jak jest to konieczne – rachunków i rejestrów własnych depozytariusza z rachunkami i rejestrami jakiejkolwiek osoby trzeciej, której przekazano funkcje w zakresie utrzymywania zgodnie z art. 21 ust. 11 dyrektywy 2011/61/UE.";

([1]) Opinia ESMA z 20.7.2017 r., 34 45 277.

(ii) dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. c) częstotliwość uzgodnień określa się w oparciu o następujące czynniki:

a) normalna działalność transakcyjna AFI;

b) wszelkie transakcje wykonywane poza normalną działalnością transakcyjną;

c) wszelkie transakcje wykonywane w imieniu wszelkich innych klientów, których aktywa są przechowywane przez osobę trzecią na tym samym rachunku instrumentów finansowych co aktywa AFI;";

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli depozytariusz przekazał swoje funkcje w zakresie utrzymywania osobie trzeciej zgodnie z art. 21 ust. 11 dyrektywy 2011/61/UE, w dalszym ciągu podlega wymogom ustanowionym w ust. 1 lit. a)–e) niniejszego artykułu. Depozytariusz zapewnia również przestrzeganie przez osobę trzecią wymogów ustanowionych w ust. 1 lit. b)–g) oraz obowiązków w zakresie rozdziału przewidzianych w art. 99.";

2) w art. 98 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Umowa, na mocy której depozytariusz wyznacza osobę trzecią odpowiedzialną za utrzymywanie aktywów klientów AFI tego depozytariusza, musi zawierać przynajmniej następujące postanowienia:

a) gwarancję przysługującego depozytariuszowi prawa do informacji, kontroli i dostępu do odpowiednich rejestrów i rachunków osoby trzeciej utrzymującej aktywa, aby umożliwić depozytariuszowi wypełnianie jego obowiązków w zakresie nadzoru i należytej staranności, a w szczególności by umożliwić depozytariuszowi:

(i) identyfikację wszystkich podmiotów w łańcuchu utrzymywania;

(ii) weryfikację, czy liczba zidentyfikowanych instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach instrumentów finansowych otwartych w księgach depozytariusza w imieniu AFI lub w imieniu ZAFI działającego w imieniu AFI odpowiada liczbie zidentyfikowanych instrumentów finansowych utrzymywanych przez osobę trzecią na rzecz tego AFI zgodnie z zapisami na rachunku instrumentów finansowych otwartym w księgach osoby trzeciej;

(iii) weryfikację, czy liczba zidentyfikowanych instrumentów finansowych, które są zarejestrowane i przechowywane na rachunku instrumentów finansowych otwartym w centralnym depozycie papierów wartościowych (CDPW) emitenta lub u jego przedstawiciela w imieniu osoby trzeciej na rzecz jej klientów odpowiada liczbie zidentyfikowanych instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach instrumentów finansowych otwartych w księgach depozytariusza w imieniu każdego z jego klientów AFI lub w imieniu ZAFI działającego w imieniu AFI;

b) szczegóły równoważnych praw i obowiązków uzgodnionych między osobą trzecią a inną osobą trzecią w przypadku dalszego przekazania funkcji w zakresie utrzymywania.";

3) w art. 99 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku przekazania całości lub części funkcji w zakresie przechowywania osobie trzeciej depozytariusz zapewnia, aby osoba trzecia, której przekazano te funkcje zgodnie z art. 21 ust. 11 dyrektywy 2011/61/UE, działała zgodnie z obowiązkiem rozdziału ustanowionym w art. 21 ust. 11 lit. d) ppkt (iii) tej dyrektywy, upewniając się, że (i weryfikując, czy) ta osoba trzecia:

a) prawidłowo ewidencjonuje wszystkie zidentyfikowane instrumenty finansowe na rachunku instrumentów finansowych, który otwarto w księgach osoby trzeciej w celu utrzymywania instrumentów finansowych na rzecz klientów depozytariusza i który nie zawiera własnych instrumentów finansowych depozytariusza ani osoby trzeciej, ani też własnych instrumentów finansowych innych klientów osoby trzeciej, tak aby umożliwić depozytariuszowi uzgodnienie liczby zidentyfikowanych instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach otwartych w księgach depozytariusza w imieniu każdego z jego klientów AFI lub w imieniu ZAFI działającego w imieniu AFI;

b) prowadzi wszystkie wymagane rejestry i rachunki instrumentów finansowych, aby umożliwić depozytariuszowi, w dowolnym momencie i bezzwłocznie, rozróżnienie aktywów klientów depozytariusza od aktywów własnych osoby trzeciej, aktywów innych klientów osoby trzeciej oraz aktywów przechowywanych na rzecz depozytariusza na jego własny rachunek;

c) prowadzi rejestry i rachunki instrumentów finansowych w sposób zapewniający ich dokładność, a zwłaszcza w taki sposób, by odzwierciedlały aktywa przechowywane na rzecz klientów AFI depozytariusza, na których podstawie depozytariusz może w dowolnym momencie określić dokładny charakter, miejsce położenia i tytuł własności tych aktywów;

d) przekazuje depozytariuszowi – regularnie, a w każdym razie każdorazowo w przypadku zmiany okoliczności – zestawienie zawierające szczegółowy wykaz aktywów klientów AFI depozytariusza;

e) prowadzi uzgodnienia, tak często, jak jest to konieczne, między swoimi rachunkami instrumentów finansowych i rejestrami własnymi a rachunkami i rejestrami osoby trzeciej, której przekazała funkcje w zakresie utrzymywania zgodnie z art. 21 ust. 11 dyrektywy 2011/61/UE.

Częstotliwość uzgadniania określa się zgodnie art. 89 ust. 1;

f) wprowadza odpowiednie ustalenia organizacyjne służące ograniczeniu do minimum ryzyka utraty lub zmniejszenia wartości instrumentów finansowych lub praw związanych z tymi instrumentami finansowymi wskutek niewłaściwego korzystania z instrumentów finansowych, oszustwa, niewłaściwego administrowania, nieodpowiedniego prowadzenia rejestrów lub zaniedbania;

g) jeżeli osoba trzecia jest podmiotem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy 2006/73/WE, podlegającym skutecznym regulacjom ostrożnościowym i nadzorowi ostrożnościowemu, które mają taki sam skutek jak przepisy prawa Unii i są skutecznie egzekwowane, depozytariusz wprowadza środki niezbędne do zapewnienia, aby środki pieniężne AFI były przechowywane na rachunku lub rachunkach zgodnie z art. 21 ust. 7 dyrektywy 2011/61/UE.";

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku gdy depozytariusz przekazuje funkcję w zakresie utrzymywania osobie trzeciej zlokalizowanej w państwie trzecim zgodnie z art. 21 ust. 11 dyrektywy 2011/61/UE, oprócz wymogów przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu depozytariusz zapewnia, aby:

a) depozytariusz uzyskał opinię prawną od niezależnej osoby fizycznej lub prawnej, potwierdzającą, że w mających zastosowanie przepisach dotyczących niewypłacalności uznano, co następuje:

(i) rozdział aktywów klientów depozytariusza od aktywów własnych osoby trzeciej, od aktywów innych klientów osoby trzeciej oraz od aktywów przechowywanych przez osobę trzecią na rachunek własny depozytariusza;

(ii) aktywa klientów AFI depozytariusza nie wchodzą w skład masy upadłościowej osoby trzeciej w przypadku niewypłacalności;

(iii) aktywa klientów AFI depozytariusza są niedostępne do podziału pomiędzy wierzycieli osoby trzeciej, której przekazano funkcje w zakresie utrzymywania zgodnie z art. 21 ust. 11 dyrektywy 2011/61/UE, ani nie podlegają realizacji na rzecz tych wierzycieli;

b) osoba trzecia podejmowała następujące kroki:

(i) zapewniała, aby warunki określone w lit. a) były spełnione w momencie zawierania z depozytariuszem umowy o przekazanie funkcji oraz na bieżąco przez cały czas trwania przekazania;

(ii) bezzwłocznie powiadamiała depozytariusza, gdy którykolwiek z warunków, o których mowa w ppkt (i), nie jest już spełniany;

(iii) informowała depozytariusza o wszelkich zmianach mających zastosowanie przepisów dotyczących niewypłacalności oraz ich faktycznego stosowania.";

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ust. 1, 2 i 2a stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy osoba trzecia, której przekazano funkcje w zakresie przechowywania zgodnie z art. 21 ust. 11 dyrektywy 2011/61/UE, postanowiła przekazać całość lub część swoich funkcji w zakresie przechowywania innej osobie trzeciej na podstawie art. 21 ust. 11 akapit trzeci dyrektywy 2011/61/UE.".

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 lipca 2018 r.

W imieniu Komisji

Jean-Claude JUNCKER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2018/1619

z dnia 12 lipca 2018 r.

zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2016/438 w odniesieniu do obowiązków depozytariuszy w zakresie przechowywania

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ([1]), w szczególności jej art. 26b,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Ze względu na zróżnicowanie krajowych przepisów dotyczących papierów wartościowych i niewypłacalności, które nie są zharmonizowane na szczeblu UE, istnieją rozbieżności w poziomie ochrony przed ryzykiem niewypłacalności, z jakiej korzystają instrumenty finansowe utrzymywane na rzecz klientów przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS). Dążąc do zapewnienia silnej ochrony aktywów klientów, jak przewidziano w dyrektywie 2009/65/WE, przy jednoczesnym uwzględnieniu bardziej rygorystycznych wymogów przewidzianych w przepisach krajowych w odniesieniu do niezharmonizowanych obszarów, należy doprecyzować obowiązki dotyczące przechowywania aktywów określone w dyrektywie 2009/65/WE.

(2) Obecnie właściwe organy i podmioty należące do branży w odmienny sposób stosują wymogi w zakresie rozdziału aktywów określone w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2016/438 ([2]). Depozytariusze, którzy znajdują się na pierwszym poziomie łańcucha utrzymywania aktywów, mają obowiązek zapewniać indywidualny rachunek do przechowywania instrumentów finansowych każdego klienta UCITS, przy czym należy jednak doprecyzować, że w sytuacji, gdy funkcja w zakresie utrzymywania została przekazana osobie trzeciej, ta osoba trzecia powinna być w stanie przechowywać aktywa klientów jednego depozytariusza, w tym aktywa na rzecz UCITS i alternatywnych funduszy inwestycyjnych (AFI), na rachunku zbiorczym (tzw. rachunku *omnibus*). Rachunek zbiorczy nie powinien nigdy zawierać aktywów własnych depozytariusza ani aktywów własnych osoby trzeciej, ani też aktywów należących do innych klientów osoby trzeciej. W związku z tym, w przypadkach gdy funkcję w zakresie utrzymywania przekazano kolejnemu podmiotowi, subpowiernik powinien być w stanie przechowywać aktywa klientów powiernika, który tę funkcję przekazał, na rachunku zbiorczym. Ten rachunek zbiorczy nie powinien nigdy zawierać aktywów własnych subpowiernika ani aktywów własnych powiernika, który przekazał wspomnianą funkcję, ani też aktywów należących do innych klientów subpowiernika. Jest to konieczne, aby zapewnić właściwą równowagę między efektywnością rynku a ochroną inwestorów.

(3) W celu zminimalizowania ryzyka utraty aktywów przechowywanych na zbiorczych rachunkach instrumentów finansowych udostępnianych przez osoby trzecie, którym przekazano funkcje w zakresie utrzymywania, częstotliwość uzgodnień między rachunkami instrumentów finansowych i rejestrami depozytariusza klienta UCITS a takimiż rachunkami i rejestrami osoby trzeciej lub między rachunkami i rejestrami osób trzecich, w przypadku gdy funkcję w zakresie utrzymywania przekazano kolejnym podmiotom na dalszych szczeblach łańcucha utrzymywania, powinna zapewnić terminowe przekazywanie istotnych informacji depozytariuszowi. Ponadto częstotliwość takich uzgodnień powinna być uzależniona od wszelkich operacji na tym rachunku zbiorczym, w tym transakcji dotyczących aktywów należących do innych klientów depozytariusza, które są przechowywane na tym samym rachunku zbiorczym co aktywa UCITS.

(4) Depozytariusz powinien być w stanie nadal skutecznie wypełniać swoje obowiązki, w przypadku gdy utrzymywanie aktywów należących do jego klientów UCITS przekazano osobie trzeciej. Należy zatem wprowadzić wymóg, zgodnie z którym depozytariusz – na swoim rachunku instrumentów finansowych, który otworzył w imieniu swojego klienta UCITS lub w imieniu spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS – musi prowadzić zapisy wskazujące, że aktywa utrzymywane przez osobę trzecią należą do danego UCITS.

(5) W celu wzmocnienia pozycji depozytariuszy w stosunku do osób trzecich, którym przekazano utrzymywanie aktywów, stosunek ten należy udokumentować za pomocą pisemnej umowy o przekazaniu funkcji. Umowa ta powinna umożliwiać depozytariuszowi podejmowanie wszelkich koniecznych działań służących zapewnieniu, aby utrzymywane aktywa były odpowiednio zabezpieczone, a osoba trzecia przez cały czas przestrzegała postanowień umowy o przekazaniu funkcji oraz wymogów dyrektywy 2009/65/WE i rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/438. Ponadto depozytariusz i osoba trzecia powinni formalnie uzgodnić, czy osoba

([1]) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.
([2]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/438 z dnia 17 grudnia 2015 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE w odniesieniu do obowiązków depozytariuszy (Dz.U. L 78 z 24.3.2016, s. 11).

trzecia może dalej przekazywać funkcje w zakresie utrzymywania aktywów. W takim przypadku umowa między osobą trzecią przekazującą funkcje w zakresie utrzymywania a osobą trzecią, której dalej przekazano te funkcje, powinna przewidywać prawa i obowiązki, które są równoważne prawom i obowiązkom ustanowionym między depozytariuszem a osobą trzecią przekazującą wspomniane funkcje.

(6) Aby umożliwić depozytariuszowi wykonywanie swoich funkcji, należy wzmocnić nadzór sprawowany przez depozytariusza nad osobami trzecimi, bez względu na to, czy zlokalizowane są na terytorium Unii czy też poza nim. Należy zobowiązać depozytariuszy do weryfikowania, czy instrumenty finansowe UCITS są prawidłowo ujmowane w księgach tych osób trzecich. Rejestry prowadzone przez osoby trzecie powinny być na tyle dokładne, aby umożliwić ustalenie charakteru, miejsca położenia i tytułu własności aktywów. Aby ułatwić depozytariuszom skuteczne wykonywanie ich obowiązków, osoby trzecie powinny przekazywać im zestawienie wszelkich zmian mających wpływ na aktywa utrzymywane na rzecz klientów UCITS depozytariuszy.

(7) W celu poprawy przejrzystości rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/438 i zwiększenia pewności prawa należy zmienić niektóre odniesienia wewnętrzne, które są nieprawidłowe. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) 2016/438.

(8) Aby zapewnić depozytariuszom wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do tych nowych wymogów, datę rozpoczęcia stosowania należy odroczyć do dnia przypadającego osiemnaście miesięcy po opublikowaniu niniejszego rozporządzenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

(9) Środki wprowadzone niniejszym rozporządzeniem są zgodne z opinią Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych ([1]).

(10) Środki wprowadzone niniejszym rozporządzeniem są zgodne z opinią Grupy Ekspertów Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych.

(11) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) 2016/438,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/438 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) uzgadnianie – tak często, jak jest to konieczne – rachunków i rejestrów własnych depozytariusza z rachunkami i rejestrami jakiejkolwiek osoby trzeciej, której przekazano przechowywanie zgodnie z art. 22a dyrektywy 2009/65/WE.";

(ii) dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. c) częstotliwość uzgodnień określa się w oparciu o następujące czynniki:

a) normalna działalność transakcyjna UCITS;

b) wszelkie transakcje wykonywane poza normalną działalnością transakcyjną;

c) wszelkie transakcje wykonywane w imieniu wszelkich innych klientów, których aktywa są przechowywane przez osobę trzecią na tym samym rachunku instrumentów finansowych co aktywa UCITS;";

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli depozytariusz przekazał osobie trzeciej swoje funkcje w zakresie przechowywania w odniesieniu do utrzymywanych aktywów zgodnie z art. 22a dyrektywy 2009/65/WE, w dalszym ciągu podlega wymogom ustanowionym w ust. 1 lit. a)–e). Depozytariusz zapewnia również przestrzeganie przez osobę trzecią wymogów ustanowionych w ust. 1 lit. b)–g).";

([1]) Opinia ESMA z 20.7.2017 r., 34 45 277.

2) w art. 15 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Umowa, na mocy której depozytariusz wyznacza osobę trzecią odpowiedzialną za utrzymywanie aktywów klientów UCITS tego depozytariusza, musi zawierać przynajmniej następujące postanowienia:

a) gwarancję przysługującego depozytariuszowi prawa do informacji, kontroli i dostępu do odpowiednich rejestrów i rachunków instrumentów finansowych osoby trzeciej utrzymującej aktywa, aby umożliwić depozytariuszowi wypełnianie jego obowiązków w zakresie nadzoru i należytej staranności, a w szczególności by umożliwić depozytariuszowi:

(i) identyfikację wszystkich podmiotów w łańcuchu utrzymywania;

(ii) weryfikację, czy liczba zidentyfikowanych instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach instrumentów finansowych otwartych w księgach depozytariusza w imieniu UCITS lub w imieniu spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS odpowiada liczbie zidentyfikowanych instrumentów finansowych utrzymywanych przez osobę trzecią na rzecz tego UCITS zgodnie z zapisami na rachunku instrumentów finansowych otwartym w księgach osoby trzeciej;

(iii) weryfikację, czy liczba zidentyfikowanych instrumentów finansowych, które są zarejestrowane i przechowywane na rachunku instrumentów finansowych otwartym w centralnym depozycie papierów wartościowych (CDPW) emitenta lub u jego przedstawiciela w imieniu osoby trzeciej na rzecz jej klientów odpowiada liczbie zidentyfikowanych instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach instrumentów finansowych otwartych w księgach depozytariusza w imieniu każdego z jego klientów UCITS lub w imieniu spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS;

b) szczegóły równoważnych praw i obowiązków uzgodnionych między osobą trzecią a inną osobą trzecią w przypadku dalszego przekazania funkcji w zakresie utrzymywania.”;

3) art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku przekazania całości lub części funkcji w zakresie przechowywania osobie trzeciej depozytariusz zapewnia, aby osoba trzecia, której przekazano te funkcje zgodnie z art. 22a dyrektywy 2009/65/WE, działała zgodnie z obowiązkiem rozdziału ustanowionym w art. 22a ust. 3 lit. c) tej dyrektywy, upewniając się, że (i weryfikując, czy) ta osoba trzecia:

a) prawidłowo ewidencjonuje wszystkie zidentyfikowane instrumenty finansowe na rachunku instrumentów finansowych, który otwarto w księgach osoby trzeciej w celu utrzymywania instrumentów finansowych na rzecz klientów depozytariusza i który nie zawiera własnych instrumentów finansowych depozytariusza ani osoby trzeciej, ani też własnych instrumentów finansowych innych klientów osoby trzeciej, tak aby umożliwić depozytariuszowi uzgodnienie liczby zidentyfikowanych instrumentów finansowych zapisanych na rachunkach otwartych w księgach depozytariusza w imieniu każdego z jego klientów UCITS lub w imieniu spółki zarządzającej działającej w imieniu UCITS;

b) prowadzi wszystkie wymagane rejestry i rachunki instrumentów finansowych, aby umożliwić depozytariuszowi, w dowolnym momencie i bezzwłocznie, rozróżnienie aktywów klientów depozytariusza od aktywów własnych osoby trzeciej, aktywów innych klientów osoby trzeciej oraz aktywów przechowywanych na rzecz depozytariusza na jego własny rachunek;

c) prowadzi rejestry i rachunki instrumentów finansowych w sposób zapewniający ich dokładność, a zwłaszcza w taki sposób, by odzwierciedlały aktywa przechowywane na rzecz klientów UCITS depozytariusza, na których podstawie depozytariusz może w dowolnym momencie określić dokładny charakter, miejsce położenia i tytuł własności tych aktywów;

d) przekazuje depozytariuszowi – regularnie i każdorazowo w przypadku zmiany okoliczności – zestawienie zawierające szczegółowy wykaz aktywów klientów UCITS depozytariusza;

e) prowadzi uzgodnienia, tak często, jak jest to konieczne, między swoimi rachunkami instrumentów finansowych i rejestrami własnymi a takimiż rachunkami i rejestrami osoby trzeciej, której przekazała funkcje w zakresie utrzymywania zgodnie z art. 22a ust. 3 lit. c) dyrektywy 2009/65/WE.

Częstotliwość uzgadniania określa się zgodnie art. 13 ust. 1;

f) wprowadza odpowiednie ustalenia organizacyjne służące ograniczeniu do minimum ryzyka utraty lub zmniejszenia wartości instrumentów finansowych lub praw związanych z tymi instrumentami finansowymi wskutek niewłaściwego korzystania z instrumentów finansowych, oszustwa, niewłaściwego administrowania, nieodpowiedniego przechowywania ksiąg lub zaniedbania;

g) przechowuje środki pieniężne UCITS na rachunku lub rachunkach w banku centralnym państwa trzeciego lub w instytucji kredytowej, która uzyskała zezwolenie w państwie trzecim, pod warunkiem że wymogi ostrożnościowe, nadzorcze i regulacyjne stosowane wobec instytucji kredytowych w tym państwie trzecim zostały uznane przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS za co najmniej równoważne z wymogami tego rodzaju stosowanymi w Unii zgodnie z art. 22 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2009/65/WE.”;

4) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

   a) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

      „uzyskała opinię prawną od niezależnej osoby fizycznej lub prawnej, potwierdzającą, że w obowiązujących przepisach w zakresie upadłości uznano rozdział aktywów klientów depozytariusza od aktywów własnych osoby trzeciej, od aktywów innych klientów osoby trzeciej oraz od aktywów przechowywanych przez osobę trzecią na własny rachunek depozytariusza oraz że aktywa klientów UCITS depozytariusza nie wchodzą w skład masy upadłościowej osoby trzeciej w przypadku niewypłacalności oraz są niedostępne do podziału pomiędzy wierzycieli osoby trzeciej, której przekazano funkcje w zakresie przechowywania zgodnie z art. 22a dyrektywy 2009/65/WE, ani nie podlegają realizacji na rzecz tych wierzycieli;";

   b) w ust. 2 uchyla się lit. d) i e);

   c) uchyla się ust. 3;

5) art. 22 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

   „Spółka zarządzająca lub spółka inwestycyjna potwierdza właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego UCITS, że jest usatysfakcjonowana z wyznaczenia depozytariusza oraz że wyznaczenie to leży w wyłącznym interesie UCITS i inwestorów UCITS. Spółka zarządzająca lub spółka inwestycyjna udostępniają dokumentację, o której mowa w ust. 2, właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS.".

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 lipca 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2018/1620

z dnia 13 lipca 2018 r.

zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/61 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wypływów netto dla instytucji kredytowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ([1]), w szczególności jego art. 460,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Należy wprowadzić zmiany do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/61 ([2]) w celu zwiększenia stopnia ujednolicenia ze standardami międzynarodowymi oraz ułatwienia bardziej wydajnego zarządzania płynnością przez instytucje kredytowe.

(2) Aby w szczególności odpowiednio uwzględnić działalność prowadzoną przez instytucje kredytowe działające poza Unią, należy zrezygnować z wszelkich wymogów dotyczących minimalnej wielkości emisji mających zastosowanie do aktywów płynnych posiadanych przez jednostkę zależną w państwie trzecim, tak aby umożliwić uznawanie tych aktywów na poziomie skonsolidowanym. W przeciwnym wypadku prowadziłoby to do niedoboru aktywów płynnych po stronie jednostki dominującej na poziomie skonsolidowanym, ponieważ wymóg dotyczący płynności w odniesieniu do jednostki zależnej byłby zawarty w skonsolidowanym wymogu dotyczącym płynności, podczas gdy aktywa płynne posiadane przez tę jednostkę zależną w celu spełnienia tego wymogu dotyczącego płynności w państwie trzecim byłyby wykluczone ze skonsolidowanego wymogu dotyczącego płynności. Jednakże aktywa jednostki zależnej w państwie trzecim powinny być uznawane jedynie do wysokości wypływów płynności netto w warunkach skrajnych poniesionych w tej samej walucie, w której aktywa te są denominowane, i wynikających z tej jednostki zależnej. Ponadto, podobnie jak w przypadku wszelkich innych aktywów w państwie trzecim, aktywa te powinny być uznawane tylko wówczas, gdy kwalifikują się jako aktywa płynne zgodnie z prawem krajowym danego państwa trzeciego.

(3) Jak powszechnie wiadomo, banki centralne mogą zapewnić płynność w emitowanej przez siebie walucie, a rating kredytowy banków centralnych jest mniej istotny do celów płynności niż do celów wypłacalności. W związku z tym, jak również w celu ściślejszego dostosowania przepisów rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/61 do standardu międzynarodowego oraz w celu zapewnienia równych warunków konkurencji dla instytucji kredytowych działających w skali międzynarodowej, rezerwy utrzymywane przez – mające siedzibę w państwie trzecim – jednostkę zależną lub oddział unijnej instytucji kredytowej w banku centralnym państwa trzeciego, któremu wyznaczona zewnętrzna instytucja oceny wiarygodności kredytowej („ECAI") nie przypisała oceny kredytowej odpowiadającej stopniowi jakości kredytowej 1, powinny kwalifikować się jako aktywa płynne poziomu 1, o ile spełnione są określone warunki. Konkretnie rzecz ujmując, rezerwy te powinny się kwalifikować, jeżeli instytucja kredytowa posiada zezwolenie na wycofanie tych rezerw w dowolnym momencie w okresach występowania warunków skrajnych, a ponadto warunki takiego wycofania zostały określone w umowie między organem nadzoru państwa trzeciego a bankiem centralnym, w którym utrzymywane są te rezerwy, lub w obowiązujących przepisach państwa trzeciego. Jednakże uznanie tych rezerw jako aktywa poziomu 1 powinno być możliwe wyłącznie w celu pokrycia wypływów płynności netto w warunkach skrajnych poniesionych w tej samej walucie, w której denominowane są te rezerwy.

(4) Należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 ([3]). Rozporządzenie to zawiera kryteria pozwalające określić, czy sekurytyzacje mogą zostać uznane za proste, przejrzyste i standardowe sekurytyzacje („sekurytyzacje STS"). Ponieważ kryteria te zapewniają wysoką jakość prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, powinny one również być stosowane na potrzeby określenia tego, jakie sekurytyzacje mogą być zaliczane do aktywów płynnych wysokiej jakości do celów obliczania wymogu pokrycia

([1]) Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

([2]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wypływów netto dla instytucji kredytowych (Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).

wypływów netto. Sekurytyzacje powinny zatem kwalifikować się jako aktywa poziomu 2B do celów rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/61, jeżeli spełniają one wszystkie wymogi określone w rozporządzeniu (UE) 2017/2402, w uzupełnieniu do tych kryteriów już określonych w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/61, które mają szczególne znaczenie dla ich charakterystyki pod względem płynności.

(5) Wdrożenie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/61 nie powinno utrudniać skutecznej transmisji polityki pieniężnej do gospodarki. Można oczekiwać, iż transakcje z EBC lub bankiem centralnym państwa członkowskiego zostaną refinansowane również w warunkach więcej niż skrajnych. W związku z tym należy zapewnić właściwym organom możliwość udzielenia zwolnienia ze stosowania „mechanizmu zamknięcia" do celów obliczania zabezpieczenia przed utratą płynności w odniesieniu do tych zabezpieczonych transakcji z EBC lub bankiem centralnym państwa członkowskiego, które obejmują aktywa płynne wysokiej jakości przynajmniej w przypadku jednej części każdej transakcji i których termin zapadalności przypada w okresie najbliższych 30 dni kalendarzowych. Przed udzieleniem zgody na takie zwolnienie właściwe organy powinny być jednak zobowiązane do skonsultowania się z bankiem centralnym będącym stroną transakcji, jak również z EBC w przypadku, gdy ten bank centralny jest bankiem centralnym Eurosystemu. Ponadto przyznanie zwolnienia powinno podlegać odpowiednim zabezpieczeniom, tak aby uniknąć ewentualnych możliwości arbitrażu regulacyjnego lub niewłaściwych zachęt dla instytucji kredytowych. Wreszcie, w celu ściślejszego dostosowania przepisów Unii do standardu międzynarodowego opracowanego przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, zabezpieczenie otrzymane w ramach transakcji na instrumentach pochodnych należy wykluczyć z „mechanizmu zamknięcia".

(6) Ponadto sposób traktowania wskaźników wypływów i wpływów w odniesieniu do transakcji z udzielonym przyrzeczeniem odkupu (transakcji repo), umów z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu i transakcji zabezpieczających swap powinien zostać w pełni dostosowany do podejścia przyjętego w międzynarodowym standardzie dotyczącym wskaźnika pokrycia wypływów netto opracowanym przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego. Konkretnie obliczanie wypływów środków pieniężnych powinno być bezpośrednio powiązane ze wskaźnikiem przedłużenia transakcji (dostosowane do redukcji wartości przekazanego zabezpieczenia zastosowanej do zobowiązania pieniężnego, jak w standardzie Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego) zamiast z wartością płynności powiązanego z nią zabezpieczenia.

(7) Z uwagi na fakt pojawienia się rozbieżnych interpretacji istotne jest doprecyzowanie różnych przepisów rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/61, w szczególności w odniesieniu do spełnienia wymogu pokrycia wypływów netto, kwalifikowalności – do celów zabezpieczenia przed utratą płynności – aktywów wchodzących w skład puli, które są dostępne na potrzeby uzyskania finansowania w ramach warunkowych linii kredytowych obsługiwanych przez bank centralny, udziałów i jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania oraz depozytów i innego finansowania w ramach sieci współpracy i instytucjonalnych systemów ochrony, obliczania dodatkowych wypływów płynności w odniesieniu do innych produktów i usług, przyznawania preferencyjnego traktowania wewnątrzgrupowym instrumentom kredytowym i instrumentom wsparcia płynności, traktowania pozycji krótkich oraz uznawania środków pieniężnych należnych z tytułu papierów wartościowych, których termin zapadalności przypada w ciągu najbliższych 30 dni kalendarzowych.

(8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) 2015/61,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/61 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) aktywa państwa trzeciego posiadane przez jednostkę zależną w państwie trzecim mogą zostać uznane za aktywa płynne na poziomie skonsolidowanym, jeżeli kwalifikują się jako aktywa płynne na mocy prawa krajowego danego państwa trzeciego określającego wymóg pokrycia wypływów netto oraz spełniają jeden z następujących warunków:

(i) aktywa te spełniają wszystkie wymogi określone w tytule II niniejszego rozporządzenia;

(ii) aktywa te nie spełniają określonego w tytule II niniejszego rozporządzenia szczególnego wymogu w odniesieniu do ich wielkości emisji, ale spełniają wszystkie pozostałe wymogi w nim określone.

Aktywa, które kwalifikują się do uznania na podstawie ppkt (ii), mogą zostać uznane jedynie do wysokości wypływów płynności netto w warunkach skrajnych poniesionych w tej samej walucie, w której aktywa te są denominowane, i wynikających z tej samej jednostki zależnej;";

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się pkt 8 i 9;

b) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11. »warunki skrajne« oznaczają nagłe lub poważne pogorszenie sytuacji instytucji kredytowej pod względem wypłacalności lub płynności wynikające ze zmian warunków rynkowych lub czynników idiosynkratycznych, na skutek których istnieje istotne ryzyko, że dana instytucja kredytowa nie będzie w stanie pokryć swoich zobowiązań w momencie ich wymagalności w terminie kolejnych 30 dni kalendarzowych;";

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Instytucje kredytowe obliczają i monitorują swój wskaźnik pokrycia wypływów netto w walucie sprawozdawczej w odniesieniu do wszystkich pozycji bez względu na to, w jakiej walucie pozycje te są faktycznie denominowane.

Ponadto instytucje kredytowe odrębnie obliczają i monitorują swój wskaźnik pokrycia wypływów netto w odniesieniu do niektórych pozycji w następujący sposób:

a) w odniesieniu do pozycji, które podlegają odrębnej sprawozdawczości w walucie innej niż waluta sprawozdawcza zgodnie z art. 415 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 – instytucje kredytowe odrębnie obliczają i monitorują swój wskaźnik pokrycia wypływów netto w tej innej walucie;

b) w odniesieniu do pozycji denominowanych w walucie sprawozdawczej, jeżeli zagregowana wartość zobowiązań denominowanych w walutach innych niż waluta sprawozdawcza wynosi co najmniej 5 % łącznych zobowiązań instytucji kredytowej, z wyłączeniem kapitału regulacyjnego i pozycji pozabilansowych – instytucje kredytowe odrębnie obliczają i monitorują swój wskaźnik pokrycia wypływów netto w walucie sprawozdawczej.

Instytucje kredytowe zgłaszają swojemu właściwemu organowi wskaźnik pokrycia wypływów netto zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014.";

b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Instytucje kredytowe nie dokonują podwójnego liczenia aktywów płynnych, wpływów i wypływów.";

4) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Aktywa stanowią własność, prawo, uprawnienie lub udział posiadane przez instytucję kredytową lub wchodzące w skład puli, o której mowa w lit. a), i wolne od wszelkich obciążeń. Do tych celów uznaje się, że składnik aktywów jest wolny od obciążeń, jeżeli nie podlega żadnemu prawnemu, umownemu, regulacyjnemu ani innemu ograniczeniu uniemożliwiającemu instytucji kredytowej upłynnienie, sprzedaż, przekazanie lub przeniesienie danego składnika aktywów lub ogólnie zbycie go w drodze zwykłej sprzedaży lub w drodze zwykłej umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu w terminie kolejnych 30 dni kalendarzowych. Za wolne od obciążeń uznaje się następujące aktywa:

a) aktywa wchodzące w skład puli, które są dostępne do natychmiastowego wykorzystania jako zabezpieczenie w celu pozyskania dodatkowego finansowania w ramach przyznanych, lecz jeszcze niezasilonych linii kredytowych dostępnych dla instytucji kredytowej lub, jeżeli pula jest obsługiwana przez bank centralny, w ramach warunkowych i jeszcze niezasilonych linii kredytowych dostępnych dla tej instytucji kredytowej. Przepis ten obejmuje aktywa złożone przez instytucję kredytową w instytucji centralnej w ramach sieci współpracy lub instytucjonalnego systemu ochrony. Instytucje kredytowe zakładają, że aktywa należące do puli są obciążane w porządku wzrastającej płynności na podstawie klasyfikacji płynności określonej w rozdziale 2, począwszy od aktywów niekwalifikujących się do zabezpieczenia przed utratą płynności;

b) aktywa, które instytucja kredytowa otrzymała jako zabezpieczenie do celów ograniczenia ryzyka kredytowego w ramach umów z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu lub transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i które dana instytucja kredytowa może zbywać.";

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) inną instytucję kredytową, chyba że spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

(i) emitent jest podmiotem sektora publicznego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 lit. c) lub w art. 11 ust. 1 lit. a) lub b);

(ii) składnikiem aktywów jest obligacja zabezpieczona, o której mowa w art. 10 ust. 1 lit. f) lub w art. 11 ust. 1 lit. c) lub d) lub w art. 12 ust. 1 lit. e);

(iii) składnik aktywów należy do kategorii określonej w art. 10 ust. 1 lit. e);";

(ii) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) żaden inny podmiot, którego głównym przedmiotem działalności jest co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE. Do celów niniejszego artykułu uznaje się, że do podmiotów, o których mowa w niniejszej literze, nie należą SSPE.";

c) w ust. 7 dodaje się lit. aa) w brzmieniu:

„aa) ekspozycji wobec rządów centralnych, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. d);";

5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) ekspozycji wobec banków centralnych, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b) i d);";

b) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) przez wprowadzenie wewnętrznych systemów i kontroli tak, aby funkcja zarządzania płynnością posiadała faktyczną kontrolę operacyjną w celu spieniężenia posiadanych aktywów płynnych w dowolnym momencie w okresie występowania warunków skrajnych wynoszącym 30 dni kalendarzowych oraz w celu uzyskania dostępu do funduszy warunkowych w sposób niebędący bezpośrednio sprzeczny z jakąkolwiek strategią biznesową lub strategią zarządzania ryzykiem. W szczególności dany składnik aktywów nie może zostać włączony do zabezpieczenia przed utratą płynności, jeżeli jego spieniężenie bez zastąpienia w całym okresie występowania warunków skrajnych wynoszącym 30 dni kalendarzowych spowodowałoby utratę ochrony, która skutkowałaby utworzeniem otwartej pozycji ryzyka wykraczającej poza wewnętrzne limity danej instytucji kredytowej;";

6) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:

„(iii) rezerwy posiadane przez instytucję kredytową w banku centralnym, o którym mowa w ppkt (i) lub (ii), pod warunkiem że dana instytucja kredytowa posiada zezwolenie na wycofanie tych rezerw w dowolnym czasie w okresach występowania warunków skrajnych, a warunki takiego wycofania zostały określone w umowie między właściwym organem właściwym dla instytucji kredytowej a bankiem centralnym, w którym te rezerwy są utrzymywane, lub w mających zastosowanie przepisach państwa trzeciego.

Do celów niniejszego podpunktu zastosowanie mają następujące przepisy:

— w przypadku gdy rezerwy te są utrzymywane przez instytucję kredytową będącą jednostką zależną – warunki wycofania określa się, stosownie do przypadku, w umowie między państwem członkowskim lub właściwym organem państwa trzeciego właściwym dla instytucji kredytowej będącej jednostką zależną a bankiem centralnym, w którym rezerwy te są utrzymywane, lub w mających zastosowanie przepisach państwa trzeciego;

— w przypadku gdy rezerwy te są utrzymywane przez oddział – warunki wycofania określa się, stosownie do przypadku, w umowie między właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym oddział ten ma siedzibę, a bankiem centralnym, w którym rezerwy te są utrzymywane, lub w mających zastosowanie przepisach państwa trzeciego;";

b) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) następujące aktywa:

(i) aktywa stanowiące należności od rządu centralnego lub banku centralnego państwa trzeciego, któremu nie została przypisana ocena kredytowa sporządzona przez wyznaczoną ECAI odpowiadająca stopniowi jakości kredytowej równemu 1 zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, albo gwarantowane przez taki rząd lub bank;

(ii) rezerwy posiadane przez instytucję kredytową w banku centralnym, o którym mowa w ppkt (i), pod warunkiem że dana instytucja kredytowa posiada zezwolenie na wycofanie tych rezerw w dowolnym czasie w okresach występowania warunków skrajnych oraz pod warunkiem że warunki takiego wycofania zostały określone albo w umowie między właściwymi organami tego państwa trzeciego a bankiem centralnym, w którym te rezerwy są utrzymywane, albo w mających zastosowanie przepisach tego państwa trzeciego.

Do celów ppkt (ii) zastosowanie mają następujące przepisy:

— w przypadku gdy rezerwy te są utrzymywane przez instytucję kredytową będącą jednostką zależną – warunki wycofania określa się albo w umowie między właściwym organem państwa trzeciego właściwym dla instytucji kredytowej będącej jednostką zależną a bankiem centralnym, w którym rezerwy te są utrzymywane, albo w mających zastosowanie przepisach państwa trzeciego;

— w przypadku gdy rezerwy te są utrzymywane przez oddział – warunki wycofania określa się albo w umowie między właściwym organem państwa trzeciego, w którym oddział ten ma siedzibę, a bankiem centralnym, w którym rezerwy te są utrzymywane, albo w mających zastosowanie przepisach państwa trzeciego.

Zagregowana wartość aktywów objętych zakresem akapitu pierwszego ppkt (i) i (ii) i denominowanych w danej walucie, które instytucja kredytowa może uznać jako składniki aktywów poziomu 1, nie może przekraczać kwoty wypływów płynności netto w warunkach skrajnych instytucji kredytowej poniesionych w tej samej walucie.

Ponadto w przypadku gdy część lub całość aktywów objętych zakresem akapitu pierwszego ppkt (i) i (ii) jest denominowana w walucie, która nie jest walutą krajową danego państwa trzeciego, instytucja kredytowa może uznać te składniki aktywów jako składniki aktywów poziomu 1 wyłącznie do wysokości kwoty równej kwocie wypływów płynności netto w warunkach skrajnych instytucji kredytowej poniesionych w tej walucie obcej, odpowiadającej operacjom instytucji kredytowej w jurysdykcji, w której ponoszone jest ryzyko płynności;";

c) ust. 1 lit. f) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) ekspozycje wobec instytucji zawarte w zbiorze aktywów stanowiących zabezpieczenie spełniają warunki określone w art. 129 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub, w przypadku gdy właściwy organ przyznał częściowe zwolnienie, o którym mowa w art. 129 ust. 1 akapit ostatni rozporządzenia (UE) nr 575/2013, warunki określone w tym akapicie;";

d) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wartość rynkowa obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w ust. 1 lit. f), podlega redukcji wartości równej co najmniej 7 %. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 15 ust. 2 lit. b) i c) w odniesieniu do udziałów i jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania żadna redukcja wartości nie jest wymagana w odniesieniu do wartości pozostałych aktywów poziomu 1.";

7) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. c) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) ekspozycje wobec instytucji zawarte w zbiorze aktywów stanowiących zabezpieczenie spełniają warunki określone w art. 129 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub, w przypadku gdy właściwy organ przyznał częściowe zwolnienie, o którym mowa w art. 129 ust. 1 akapit ostatni rozporządzenia (UE) nr 575/2013, warunki określone w tym akapicie;";

b) ust. 1 lit. d) ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) ekspozycje wobec instytucji zawarte w zbiorze aktywów stanowiących zabezpieczenie spełniają warunki określone w art. 129 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub, w przypadku gdy właściwy organ przyznał częściowe zwolnienie, o którym mowa w art. 129 ust. 1 akapit ostatni rozporządzenia (UE) nr 575/2013, warunki określone w tym akapicie;";

8) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ekspozycje w postaci papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. a), kwalifikują się jako sekurytyzacje poziomu 2B, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) w odniesieniu do sekurytyzacji dozwolone jest stosowanie oznaczenia »STS« lub sformułowania »prosta, przejrzysta i standardowa«, lub oznaczenia, które odnosi się bezpośrednio lub pośrednio do oznaczenia »STS« lub sformułowania »prosta, przejrzysta i standardowa«, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 (*), oraz oznaczenie to jest w ten sposób stosowane;

b) spełnione są kryteria określone w ust. 2 i w ust. 10–13 niniejszego artykułu.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).";

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) pozycji przypisano ocenę kredytową, sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, o stopniu jakości kredytowej wynoszącym 1 zgodnie z art. 264 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub o równoważnym stopniu jakości kredytowej w przypadku krótkoterminowej oceny kredytowej;

b) pozycja znajduje się w transzy lub transzach sekurytyzacji o najwyższym stopniu uprzywilejowania i posiada najwyższy poziom uprzywilejowania przez cały czas trwania transakcji. Do wymienionych celów uznaje się, że transza posiada najwyższy poziom uprzywilejowania, gdy po doręczeniu oświadczenia o wymagalności i, w stosownych przypadkach, oświadczenia o przyspieszeniu wymagalności, transza nie jest podporządkowana innym transzom w tej samej transakcji sekurytyzacyjnej lub systemie sekurytyzacyjnym, jeżeli chodzi o otrzymanie spłaty odsetek i kwoty głównej, bez uwzględniania kwot należnych z tytułu kontraktów pochodnych na stopę procentową lub walutowych instrumentów pochodnych, opłat lub innych podobnych płatności zgodnie z art. 242 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;";

(ii) uchyla się lit. c)–f) oraz lit. h)–k);

(iii) w lit. g) wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„pozycję sekurytyzacyjną zabezpiecza pula ekspozycji bazowych, które to ekspozycje bazowe albo wszystkie należą wyłącznie do jednej z następujących podkategorii, albo składają się z kombinacji kredytów na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w ppkt (i), i kredytów na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w ppkt (ii):";

b) ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) kredyty na zakup samochodów i leasing dla kredytobiorców lub leasingobiorców posiadających siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie członkowskim. Do tych celów kredyty na zakup samochodów i leasing obejmują kredyty lub leasing służące sfinansowaniu pojazdów silnikowych lub przyczep określonych w art. 3 pkt 11 i 12 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*), ciągników rolniczych lub leśnych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013 (**), motocykli dwukołowych lub trzykołowych pojazdów silnikowych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 168/2013 (***) lub pojazdów szynowych, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2007/46/WE. Tego rodzaju kredyty lub leasing mogą obejmować ubezpieczenie dodatkowe i usługi serwisowe lub dodatkowe części pojazdów oraz w przypadku leasingu wartość końcową pojazdów będących przedmiotem leasingu. Wszystkie kredyty i leasingi w puli zabezpiecza się zastawem lub zabezpieczeniem z pierwszeństwem zaspokojenia na pojeździe lub za pomocą odpowiedniej gwarancji na rzecz SSPE, takiej jak klauzula zastrzeżenia własności;

(*) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 167/2013 z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów rolniczych i leśnych (Dz.U. L 60 z 2.3.2013, s. 1).

(***) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 168/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów dwu- lub trzykołowych oraz czterokołowców (Dz.U. L 60 z 2.3.2013, s. 52).";

c) uchyla się ust. 3–9;

9) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeżeli instytucja kredytowa nie ma wiedzy na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, zakłada ona, do celów określenia poziomu płynności aktywów bazowych i do celów przypisania tym aktywom odpowiedniej redukcji wartości, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w aktywa płynne do maksymalnej kwoty dozwolonej w ramach swoich uprawnień, w tym samym porządku rosnącym, w jakim aktywa płynne są sklasyfikowane do celów ust. 2, począwszy od aktywów, o których mowa w ust. 2 lit. h), aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu inwestycyjnego.";

b) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Poprawność obliczeń przeprowadzonych przez instytucję przyjmującą depozyty lub przez przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania przy ustalaniu wartości rynkowej oraz redukcji wartości udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jest zatwierdzana przez audytora zewnętrznego co najmniej raz w roku.";

10) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 16*

Depozyty i inne rodzaje finansowania w ramach sieci współpracy i instytucjonalnych systemów ochrony

1. Jeżeli instytucja kredytowa należy do instytucjonalnego systemu ochrony w rodzaju tego, o którym mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, do sieci, która kwalifikowałaby się do uzyskania odstępstwa przewidzianego w art. 10 tego rozporządzenia, lub do sieci współpracy w danym państwie członkowskim, depozyty na żądanie, które instytucja kredytowa utrzymuje w instytucji centralnej, mogą być uznawane za aktywa płynne, chyba że instytucja centralna przyjmująca te depozyty uznaje je za depozyty operacyjne. Jeżeli depozyty uznaje się za aktywa płynne, uznaje się je zgodnie z jednym z następujących przepisów:

a) jeżeli, zgodnie z prawem krajowym lub prawnie wiążącymi dokumentami regulującymi system lub sieć, instytucja centralna jest zobowiązana do przechowywania depozytów w postaci aktywów płynnych lub ich zainwestowania w aktywa płynne określonego poziomu lub określonej kategorii, depozyty uznaje się za aktywa płynne tego samego poziomu lub tej samej kategorii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

b) jeżeli instytucja centralna nie jest zobowiązana do przechowywania depozytów w postaci aktywów płynnych lub ich zainwestowania w aktywa płynne określonego poziomu lub określonej kategorii, depozyty uznaje się za aktywa poziomu 2B zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a ich pozostająca kwota należna podlega redukcji wartości wynoszącej co najmniej 25 %.

2. Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego lub prawnie wiążącymi dokumentami regulującymi jedną z sieci lub jeden z systemów opisanych w ust. 1 instytucja kredytowa otrzymała od instytucji centralnej lub innej instytucji w ramach tej samej sieci lub tego samego systemu dostęp do niewykorzystanego finansowania płynności w ciągu 30 dni kalendarzowych, tego rodzaju finansowanie uznaje się za aktywa poziomu 2B w zakresie, w jakim nie jest ono zabezpieczone aktywami płynnymi i nie postępuje się z nim w sposób zgodny z przepisami art. 34. Redukcję wartości w wysokości co najmniej 25 % stosuje się do niewykorzystanej przyznanej kwoty głównej finansowania płynności.";

11) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wymogi określone w ust. 1 mają zastosowanie po uwzględnieniu wpływu na zapasy aktywów płynnych finansowania zabezpieczonego, zabezpieczonych transakcji kredytowych lub transakcji zabezpieczających swap wykorzystujących aktywa płynne w przypadku przynajmniej jednej części transakcji, jeżeli termin zapadalności tych transakcji upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych, po odliczeniu wszelkich mających zastosowanie redukcji wartości i pod warunkiem że dana instytucja kredytowa spełnia wymogi operacyjne określone w art. 8.";

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Właściwy organ może w indywidualnych przypadkach odstąpić od stosowania ust. 2 i 3 w całości lub w części w odniesieniu do jednej lub większej liczby transakcji finansowania zabezpieczonego, zabezpieczonych transakcji kredytowych lub transakcji zabezpieczających swap wykorzystujących aktywa płynne w przypadku przynajmniej jednej części transakcji, których termin zapadalności przypada w ciągu 30 dni kalendarzowych, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) stroną tej lub tych transakcji jest EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

b) zachodzą wyjątkowe okoliczności, które stwarzają ryzyko systemowe dla sektora bankowego w co najmniej jednym państwie członkowskim;

c) przed udzieleniem zwolnienia właściwy organ skonsultował się z bankiem centralnym będącym stroną transakcji, jak również z EBC w przypadku, gdy ten bank centralny jest bankiem centralnym Eurosystemu.";

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. EUNB przedstawia Komisji, do dnia 19 listopada 2020 r. sprawozdanie dotyczące technicznej przydatności »mechanizmu zamknięcia« określonego w ust. 2–4 oraz dotyczące tego, czy mechanizm ten może mieć negatywny wpływ na działalność i profil ryzyka instytucji kredytowych z siedzibą w Unii, na stabilność i prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych, na gospodarkę lub na transmisję polityki pieniężnej do gospodarki. Sprawozdanie to zawiera ocenę możliwości zmiany »mechanizmu zamknięcia« określonego w ust. 2–4 oraz, w przypadku gdy EUNB stwierdzi, że obecny »mechanizm zamknięcia« nie jest technicznie przydatny lub że ma negatywny wpływ, zawiera ono zalecenia dotyczące alternatywnych rozwiązań oraz ocenę ich skutków.

Komisja uwzględnia sprawozdanie EUNB, o którym mowa w poprzednim akapicie, przygotowując wszelkie kolejne akty delegowane na mocy uprawnienia zawartego w art. 460 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.";

12) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Kompensowanie transakcji na instrumentach pochodnych

1. Instytucje kredytowe obliczają wypływy i wpływy płynności oczekiwane w perspektywie 30 dni kalendarzowych z tytułu umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, ujmując je w kwocie netto w podziale na kontrahenta, z zastrzeżeniem istnienia dwustronnych umów o kompensowaniu zobowiązań spełniających warunki określone w art. 295 tego rozporządzenia.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucje kredytowe obliczają wypływy i wpływy środków pieniężnych wynikające z transakcji na instrumentach pochodnych w walutach obcych, które zakładają pełną, jednoczesną (lub w ciągu tego samego dnia) wymianę kwot głównych, w ujęciu netto, nawet wówczas, gdy transakcje te nie są objęte dwustronną umową o kompensowaniu zobowiązań.

3. Do celów niniejszego artykułu za wartość w ujęciu netto uznaje się wartość po odliczeniu zabezpieczenia, które ma zostać przekazane lub otrzymane w okresie kolejnych 30 dni kalendarzowych. Jednakże w przypadku zabezpieczenia, które ma zostać otrzymane w okresie kolejnych 30 dni kalendarzowych, wartość w ujęciu netto uznaje się za wartość po odliczeniu tego zabezpieczenia wyłącznie wówczas, gdy spełnione są oba następujące warunki:

a) zabezpieczenie, po jego otrzymaniu, kwalifikuje się jako składnik aktywów płynnych zgodnie z tytułem II niniejszego rozporządzenia;

b) instytucja kredytowa będzie na mocy obowiązujących przepisów uprawniona oraz operacyjnie zdolna do ponownego wykorzystania zabezpieczenia po jego otrzymaniu.";

13) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) bieżące pozostające kwoty należne z tytułu stabilnych depozytów detalicznych i innych depozytów detalicznych określone zgodnie z art. 24 i 25;

b) bieżące pozostające kwoty należne z tytułu innych zobowiązań, które stają się wymagalne, mogą zostać wezwane do wypłaty przez emitenta lub przez dostawcę finansowania, bądź mogą wiązać się z oczekiwaniem dostawcy finansowania, że instytucja kredytowa spłaci zobowiązanie w ciągu 30 najbliższych dni kalendarzowych, określone zgodnie z art. 27, 28 i 31a;";

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Obliczenia wypływów płynności zgodnie z ust. 1 podlegają kompensowaniu współzależnych wpływów, które zostały zatwierdzone zgodnie z art. 26.";

14) art. 23 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje kredytowe regularnie oceniają prawdopodobieństwo i potencjalną wielkość wypływów płynności w ciągu 30 dni kalendarzowych w odniesieniu do produktów lub usług, których nie objęto art. 27–31a, i które te instytucje oferują lub sponsorują lub które potencjalni nabywcy mogliby uznać za związane z nimi. Te produkty lub usługi obejmują między innymi:

a) inne zobowiązania pozabilansowe i zobowiązania warunkowe w zakresie finansowania, w tym z tytułu warunkowych instrumentów finansowania;

b) niewykorzystane kredyty i zaliczki udzielone kontrahentom hurtowym;

c) kredyty hipoteczne, które zostały udzielone, lecz nie zostały jeszcze uruchomione;

d) karty kredytowe;

e) salda debetowe;

f) zaplanowane wypływy związane z odnowieniem istniejących kredytów detalicznych lub hurtowych lub z przedłużeniem nowych kredytów detalicznych lub hurtowych;

g) zobowiązania z tytułu instrumentów pochodnych innych niż umowy wymienione w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i kredytowe instrumenty pochodne;

h) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu.";

15) art. 25 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) depozyt prowadzony jest w formie rachunku, do którego dostęp możliwy jest wyłącznie przez internet;";

16) na końcu art. 26 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Właściwe organy informują EUNB o tym, które instytucje korzystają z kompensowania wypływów ze współzależnymi wpływami na podstawie niniejszego artykułu. EUNB może zażądać dokumentacji uzupełniającej.";

17) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Instytucje kredytowe mnożą zobowiązania o terminie zapadalności przypadającym w ciągu 30 dni kalendarzowych i wynikające z zabezpieczonych transakcji kredytowych lub transakcji opartych na rynku kapitałowym, zdefiniowanych w art. 192 pkt 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, przez:

a) 0 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 10 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 1, o których mowa w art. 10, z wyjątkiem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. f);

b) 7 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 10 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne kategorii, o której mowa w art. 10 ust. 1 lit. f);

c) 15 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 11 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2 A, o których mowa w art. 11;

d) 25 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 13 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2B, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (i), (ii) lub (iv);

e) 30 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 12 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne kategorii aktywów poziomu 2B, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. e);

f) 35 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 13 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2B, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (iii) lub (v);

g) 50 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 12 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2B, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. b), c) lub f);

h) wartość procentową minimalnej redukcji wartości określonej zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, jeżeli są zabezpieczone udziałami lub jednostkami uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, które to udziały lub jednostki uczestnictwa – gdyby nie były wykorzystywane jako zabezpieczenie do celów tych transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 15 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne tego samego poziomu co bazowe aktywa płynne;

i) 100 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które nie są objęte zakresem żadnej z liter a)–h) niniejszego akapitu.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, jeżeli kontrahentem będącym stroną zabezpieczonej transakcji kredytowej lub transakcji opartej na rynku kapitałowym jest krajowy bank centralny instytucji kredytowej, wskaźnik wypływów wynosi 0 %. Jednakże w przypadkach, gdy transakcja jest dokonywana za pośrednictwem oddziału z bankiem centralnym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym oddział ma siedzibę, wskaźnik wypływów wynoszący 0 % stosuje się tylko wówczas, gdy oddział posiada taki sam dostęp do płynności banku centralnego, w tym w okresach występowania warunków skrajnych, jaki mają instytucje kredytowe z siedzibą w tym państwie członkowskim lub państwie trzecim.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, w odniesieniu do zabezpieczonych transakcji kredytowych lub transakcji opartych na rynku kapitałowym, które na podstawie tego akapitu pierwszego wymagałyby wskaźnika wypływów większego niż 25 %, wskaźnik wypływów wynosi 25 %, jeżeli kontrahentem będącym stroną transakcji jest uprawniony kontrahent.

4. Transakcje zabezpieczające swap i inne transakcje o podobnej formie, których termin zapadalności przypada w ciągu najbliższych 30 dni kalendarzowych, prowadzą do wypływu, jeżeli składnik aktywów będący przedmiotem zaciągniętej pożyczki podlega niższej redukcji wartości zgodnie z rozdziałem 2 niż składnik aktywów będący przedmiotem udzielonej pożyczki. Wypływ oblicza się, mnożąc wartość rynkową składnika aktywów będącego przedmiotem zaciągniętej pożyczki przez różnicę między wskaźnikiem wypływów mającym zastosowanie do składnika aktywów będącego przedmiotem udzielonej pożyczki i wskaźnikiem wypływów mającym zastosowanie do składnika aktywów będącego przedmiotem zaciągniętej pożyczki ustalonymi zgodnie z wartościami określonymi w ust. 3. Do celów tego obliczenia do aktywów, które nie kwalifikują się jako aktywa płynne, stosuje się redukcję wartości w wysokości 100 %.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, jeżeli kontrahentem będącym stroną transakcji zabezpieczającej swap lub innej transakcji o podobnej formie jest krajowy bank centralny instytucji kredytowej, wskaźnik wypływów, który należy zastosować do wartości rynkowej składnika aktywów będącego przedmiotem zaciągniętej pożyczki, wynosi 0 %. Jednakże w przypadkach, gdy transakcja jest dokonywana za pośrednictwem oddziału z bankiem centralnym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym oddział ma siedzibę, wskaźnik wypływów wynoszący 0 % stosuje się tylko wówczas, gdy oddział posiada taki sam dostęp do płynności banku centralnego, w tym w okresach występowania warunków skrajnych, jaki mają instytucje kredytowe z siedzibą w tym państwie członkowskim lub państwie trzecim.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, w odniesieniu do transakcji zabezpieczających swap lub innych transakcji o podobnej formie, które na podstawie tego akapitu pierwszego wymagałyby wskaźnika wypływów większego niż 25 %, wskaźnik wypływów, który należy zastosować do wartości rynkowej składnika aktywów będącego przedmiotem zaciągniętej pożyczki, wynosi 25 %, jeżeli kontrahentem będącym stroną transakcji jest uprawniony kontrahent.";

b) dodaje się ust. 7, 8 i 9 w brzmieniu:

„7. Przyjmuje się, że nastąpiło wypłynięcie w całości aktywów pożyczonych bez zabezpieczenia, których termin zapadalności przypada w ciągu najbliższych 30 dni kalendarzowych, prowadzące do wypływu aktywów płynnych w wysokości 100 %, chyba że instytucja kredytowa posiada aktywa pożyczone i te aktywa pożyczone nie stanowią części zabezpieczenia instytucji kredytowej przed utratą płynności.

8. Do celów niniejszego artykułu »krajowy bank centralny« oznacza każdy z następujących banków:

a) dowolny bank centralny Eurosystemu, jeżeli państwo członkowskie pochodzenia instytucji kredytowej przyjęło euro jako swoją walutę;

b) krajowy bank centralny państwa członkowskiego pochodzenia instytucji kredytowej, jeżeli to państwo członkowskie nie przyjęło euro jako waluty;

c) bank centralny państwa trzeciego, w którym instytucja kredytowa ma siedzibę.

9. Do celów niniejszego artykułu »uprawniony kontrahent« oznacza każdy z następujących podmiotów:

a) rząd centralny, podmiot sektora publicznego, samorząd regionalny lub władze lokalne państwa członkowskiego pochodzenia instytucji kredytowej;

b) rząd centralny, podmiot sektora publicznego, samorząd regionalny lub władze lokalne państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym instytucja kredytowa ma siedzibę, do celów transakcji dokonywanych przez tę instytucję kredytową;

c) wielostronny bank rozwoju.

Jednakże podmioty sektora publicznego, samorządy regionalne i władze lokalne są uznawane za uprawnionego kontrahenta wyłącznie w przypadku, gdy przypisano im wagę ryzyka równą 20 % lub niższą zgodnie z, stosownie do przypadku, art. 115 lub art. 116 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.";

18) w art. 29 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dostawca i odbiorca płynności będą się charakteryzować niskim profilem ryzyka płynności po zastosowaniu niższego wskaźnika wypływów proponowanego zgodnie z ust. 1 oraz zastosowaniu wskaźnika wpływów, o którym mowa w lit. c) tego ustępu;";

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) profil ryzyka płynności odbiorcy płynności uwzględnia się odpowiednio w zarządzaniu ryzykiem płynności dostawcy płynności.";

19) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2–5 otrzymują brzmienie:

„2. Instytucja kredytowa oblicza dodatkowy wypływ w odniesieniu do wszystkich zawartych umów, których warunki prowadzą – w ciągu 30 dni kalendarzowych i w przypadku znacznego pogorszenia jakości kredytowej danej instytucji – do dodatkowych wypływów płynności lub skutkują potrzebami w zakresie dodatkowego zabezpieczenia, oraz powiadamia o nim właściwy organ. Instytucja kredytowa powiadamia właściwy organ o tym wypływie nie później niż w terminie przewidzianym na złożenie sprawozdania zgodnie z art. 415 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Jeżeli właściwy organ uznaje ten wypływ za istotny w stosunku do potencjalnych wypływów płynności instytucji kredytowej, wymaga on, by instytucja kredytowa dodała dodatkowy wypływ w przypadku umów odpowiadających potrzebom w zakresie dodatkowego zabezpieczenia lub wypływom środków pieniężnych wynikających z istotnego pogorszenia jakości kredytowej instytucji kredytowej, odpowiadającego obniżeniu jej zewnętrznej oceny kredytowej o co najmniej trzy stopnie. Instytucja kredytowa stosuje wobec tych dodatkowych zabezpieczeń lub wypływów środków pieniężnych wskaźnik wypływów w wysokości 100 %. Instytucja kredytowa poddaje regularnemu przeglądowi zakres takiego istotnego pogorszenia w świetle tego, co jest właściwe w kontekście zawartych przez nią umów, i informuje właściwy organ o wynikach tego przeglądu.

3. Instytucja kredytowa dodaje dodatkowy wypływ odpowiadający potrzebom w zakresie zabezpieczenia, które wynikałyby z wpływu scenariusza niekorzystnych warunków rynkowych na transakcje instytucji kredytowej na instrumentach pochodnych, jeżeli jest on istotny. Obliczeń tych dokonuje się zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2017/208 (*).

4. Wypływy i wpływy oczekiwane w perspektywie 30 dni kalendarzowych z tytułu umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych uwzględnia się w kwocie netto zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia. W przypadku wypływu netto instytucja kredytowa mnoży wynik przez wskaźnik wypływów wynoszący 100 %. Instytucje kredytowe wykluczają z takich obliczeń te wymogi w zakresie płynności, które wynikają ze stosowania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

5. Jeżeli instytucja kredytowa posiada pozycję krótką, która jest pokryta niezabezpieczoną pożyczką papierów wartościowych, instytucja kredytowa dodaje dodatkowy wypływ odpowiadający 100 % wartości rynkowej papierów wartościowych lub innych aktywów, które były przedmiotem krótkiej sprzedaży, chyba że instytucja kredytowa pożyczyła je na warunkach wymagających ich zwrotu dopiero po upływie 30 dni kalendarzowych. Jeżeli pozycja krótka jest pokryta zabezpieczoną transakcją finansowaną z użyciem papierów wartościowych, instytucja kredytowa zakłada, że pozycja krótka zostanie utrzymana przez okres 30 dni kalendarzowych i otrzyma wypływ w wysokości 0 %.

(*) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/208 z dnia 31 października 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących dodatkowych wypływów płynności odpowiadających potrzebom w zakresie zabezpieczenia wynikającym z wpływu scenariusza niekorzystnych warunków rynkowych na operacje instytucji w ramach transakcji na instrumentach pochodnych (Dz.U. L 33 z 8.2.2017, s. 14).";

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Depozytów otrzymanych jako zabezpieczenie nie uznaje się za zobowiązania do celów art. 24, 25, 27, 28 lub 31a, lecz w stosownych przypadkach podlegają one przepisom ust. 1–6 niniejszego artykułu. Kwotę otrzymanych środków pieniężnych przekraczającą kwotę środków pieniężnych otrzymanych jako zabezpieczenie traktuje się jak depozyty zgodnie z art. 24, 25, 27, 28 lub 31a.";

c) uchyla się ust. 11;

d) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. W odniesieniu do świadczenia usług brokerskich, jeżeli instytucja kredytowa pokryła transakcje krótkiej sprzedaży realizowane przez jednego klienta poprzez ich wewnętrzne zestawienie z aktywami innego klienta, a aktywa te nie kwalifikują się jako aktywa płynne, transakcje te podlegają wskaźnikowi wypływów w wysokości 50 % z tytułu zobowiązania warunkowego.";

20) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niewykorzystaną przyznaną kwotę instrumentu wsparcia płynności, którą zapewniono SSPE w celu umożliwienia tej SSPE zakupu aktywów innych niż papiery wartościowe od klientów, którzy nie są klientami finansowymi, mnoży się przez 10 % w zakresie, w jakim przekracza ona kwotę aktywów aktualnie zakupionych od klientów, oraz jeżeli maksymalna kwota, którą można wykorzystać, jest zgodnie z umową ograniczona do kwoty aktualnie zakupionych aktywów.";

b) ust. 9 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 32 ust. 3 lit. g), jeżeli takie kredyty preferencyjne przyznaje się jako kredyty *pass through* za pośrednictwem innej instytucji kredytowej pełniącej rolę pośrednika, instytucja kredytowa pełniąca rolę pośrednika może zastosować symetryczny wpływ i wypływ. Ten wpływ i wypływ oblicza się przez zastosowanie w odniesieniu do niewykorzystanego przyznanego instrumentu kredytowego lub instrumentu wsparcia płynności, otrzymanego i udzielonego, wskaźnika mającego zastosowanie do tego instrumentu na mocy akapitu pierwszego niniejszego ustępu, z poszanowaniem warunków i wymogów w inny sposób nałożonych w odniesieniu do niego na mocy niniejszego ustępu.";

c) uchyla się ust. 10;

21) dodaje się art. 31a w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Wypływy z tytułu zobowiązań i należności nieobjętych innymi przepisami niniejszego rozdziału

1. Instytucje kredytowe mnożą przez wskaźnik wypływów wynoszący 100 % wszelkie zobowiązania, które stają się wymagalne w okresie 30 dni kalendarzowych, z wyjątkiem zobowiązań, o których mowa w art. 24–31.

2. Jeżeli łączna wartość wszystkich zobowiązań umownych do udzielenia finansowania klientom niefinansowym w okresie 30 dni kalendarzowych, innych niż zobowiązania, o których mowa w art. 24–31, przekracza kwotę wpływów od tych klientów niefinansowych obliczoną zgodnie z art. 32 ust. 3 lit. a), nadwyżka podlega wskaźnikowi wypływów wynoszącemu 100 %. Do celów niniejszego ustępu do klientów niefinansowych zalicza się między innymi osoby fizyczne, MŚP, przedsiębiorstwa, państwa, wielostronne banki rozwoju i podmioty sektora publicznego, natomiast nie zalicza się do nich klientów finansowych i banków centralnych.";

22) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Instytucje kredytowe stosują wskaźnik wpływów w wysokości 100 % w odniesieniu do wpływów, o których mowa w ust. 1, obejmujących w szczególności następujące wpływy:

a) środki pieniężne należne od banków centralnych i klientów finansowych o rezydualnym terminie zapadalności nie dłuższym niż 30 dni kalendarzowych;

b) środki pieniężne należne z tytułu transakcji finansowania handlu, o których mowa w art. 162 ust. 3 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, o rezydualnym terminie zapadalności nie dłuższym niż 30 dni kalendarzowych;

c) środki pieniężne należne z tytułu papierów wartościowych, których termin zapadalności przypada w ciągu 30 dni kalendarzowych;

d) środki pieniężne należne z tytułu pozycji wchodzących w skład głównych indeksów instrumentów kapitałowych, pod warunkiem że nie liczy się ich podwójnie z aktywami płynnymi. Te środki pieniężne obejmują środki pieniężne należne zgodnie z umową w ciągu 30 dni kalendarzowych, takie jak dywidendy pieniężne z tych głównych indeksów i środki pieniężne należne z tytułu tych instrumentów kapitałowych, sprzedanych, ale jeszcze nierozliczonych, jeżeli nie uznaje się ich za aktywa płynne zgodnie z tytułem II.

3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 wpływy określone w niniejszym ustępie podlegają następującym wymogom:

a) środki pieniężne należne od klientów niefinansowych o rezydualnym terminie zapadalności nie dłuższym niż 30 dni kalendarzowych, z wyjątkiem środków pieniężnych należnych od tych klientów z tytułu transakcji finansowania handlu lub zapadających papierów wartościowych, pomniejsza się do celów płatności kwoty głównej o 50 % ich wartości. Do celów niniejszej litery wyrażenie »klienci niefinansowi« ma takie samo znaczenie jak w art. 31a ust. 2. Jednakże instytucje kredytowe pełniące rolę pośrednika, które otrzymały zobowiązanie, o którym mowa w art. 31 ust. 9 akapit drugi, od instytucji kredytowej ustanowionej i finansowanej przez rząd centralny lub samorząd regionalny co najmniej jednego państwa członkowskiego w celu wypłaty przez nie kredytu preferencyjnego ostatecznemu odbiorcy, lub które otrzymały podobne zobowiązanie od wielostronnego banku rozwoju lub podmiotu sektora publicznego, mogą uwzględnić wpływ do wysokości kwoty wypływu, który stosują do odpowiadającego mu zobowiązania do udzielenia tych kredytów preferencyjnych;

b) kwoty środków pieniężnych należnych z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych, odpowiednio, w art. 192 pkt 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, o rezydualnym terminie zapadalności nie dłuższym niż 30 dni kalendarzowych, mnoży się przez:

(i) 0 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 10 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 1, o których mowa w art. 10, z wyjątkiem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. f);

(ii) 7 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 10 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne kategorii, o której mowa w art. 10 ust. 1 lit. f);

(iii) 15 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 11 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2 A, o których mowa w art. 11;

(iv) 25 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 13 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2B, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (i), (ii) lub (iv);

(v) 30 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 12 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne kategorii aktywów poziomu 2B, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. e);

(vi) 35 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 13 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2B, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. g) ppkt (iii) lub (v);

(vii) 50 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 12 niniejszego rozporządzenia jako aktywa płynne dowolnej kategorii aktywów poziomu 2B, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. b), c) lub f);

(viii) wartość procentową minimalnej redukcji wartości określonej zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które – niezależnie od tego, czy są ponownie wykorzystywane w innej transakcji – kwalifikowałyby się zgodnie z art. 7 i 15 niniejszego rozporządzenia jako udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania tego samego poziomu co bazowe aktywa płynne;

(ix) 100 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, które nie są objęte zakresem żadnego z podpunktów (i)–(viii) niniejszej litery.

Nie uznaje się jednak żadnego wpływu, jeżeli instytucja kredytowa wykorzystuje zabezpieczenie w celu pokrycia pozycji krótkiej zgodnie z art. 30 ust. 5 zdanie drugie;

c) środki pieniężne należne z tytułu kredytów na przewidziany w umowie depozyt zabezpieczający, których termin zapadalności przypada w ciągu najbliższych 30 dni kalendarzowych, udzielonych w oparciu o zabezpieczenie w postaci aktywów niepłynnych, mogą otrzymać wskaźnik wpływów wynoszący 50 %. Te wpływy można uwzględnić jedynie wtedy, gdy instytucja kredytowa nie wykorzystuje zabezpieczenia, które otrzymała pierwotnie z tytułu tych kredytów, w celu pokrycia jakichkolwiek pozycji krótkich;

d) środki pieniężne należne od instytucji kredytowej, która traktuje te środki zgodnie art. 27, z wyjątkiem depozytów w instytucji centralnej, o których mowa w art. 27 ust. 3, mnoży się przez odpowiedni symetryczny wskaźnik wpływów. Jeżeli nie można ustalić odpowiedniego wskaźnika, stosuje się wskaźnik wpływów wynoszący 5 %;

e) transakcje zabezpieczające swap i inne transakcje o podobnej formie, których termin zapadalności przypada w ciągu 30 dni kalendarzowych, prowadzą do wpływu, jeżeli składnik aktywów będący przedmiotem udzielonej pożyczki podlega niższej redukcji wartości zgodnie z rozdziałem 2 niż składnik aktywów będący przedmiotem zaciągniętej pożyczki. Wpływ oblicza się, mnożąc wartość rynkową składnika aktywów będącego przedmiotem udzielonej pożyczki przez różnicę między wskaźnikiem wpływów mającym zastosowanie do składnika aktywów będącego przedmiotem zaciągniętej pożyczki i wskaźnikiem wpływów mającym zastosowanie do składnika aktywów będącego przedmiotem udzielonej pożyczki zgodnie z wartościami określonymi w lit. b). Do celów tego obliczenia do aktywów, które nie kwalifikują się jako aktywa płynne, stosuje się redukcję wartości w wysokości 100 %;

f) jeżeli zabezpieczenie uzyskane w ramach umów z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu, transakcji zaciągania pożyczek papierów wartościowych, transakcji zabezpieczających swap lub innych transakcji o podobnej formie, których termin zapadalności przypada w ciągu 30 dni kalendarzowych, jest wykorzystywane w celu pokrycia pozycji krótkich, które można przedłużyć poza okres 30 dni kalendarzowych, instytucja kredytowa zakłada, że tego rodzaju umowy z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu, transakcje zaciągania pożyczek papierów wartościowych, transakcje zabezpieczające swap lub inne transakcje

o podobnej formie zostaną refinansowane i nie doprowadzą do żadnych wpływów pieniężnych odzwierciedlających potrzebę dalszego pokrywania pozycji krótkiej lub odkupu odpowiednich papierów wartościowych. Pozycje krótkie obejmują zarówno przypadki, gdy w zrównoważonym portfelu instytucja kredytowa, w drodze zwykłej krótkiej sprzedaży, sprzedała papiery wartościowe w ramach strategii handlowej lub strategii zabezpieczania, jak i przypadki, gdy w dostosowanym portfelu instytucja kredytowa zaciągnęła pożyczkę papierów wartościowych na dany okres i udzieliła pożyczki tych papierów wartościowych na dłuższy okres;

g) jako wpływu nie uwzględnia się niewykorzystanych instrumentów kredytowych lub instrumentów wsparcia płynności, w tym niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności od banków centralnych, ani innych otrzymanych zobowiązań innych niż te, o których mowa w art. 31 ust. 9 akapit drugi i w art. 34;

h) środki pieniężne należne z tytułu papierów wartościowych wyemitowanych przez samą instytucję kredytową lub przez SSPE, z którą instytucja kredytowa ma bliskie powiązania, uwzględnia się w kwocie netto ze wskaźnikiem wpływów, który stosuje się na podstawie wskaźnika wpływów mającego zastosowanie do aktywów bazowych zgodnie z niniejszym artykułem;

i) kredyty, których termin zapadalności nie został określony w umowie, uwzględnia się ze wskaźnikiem wpływów wynoszącym 20 %, pod warunkiem że w postanowieniach umowy jest przewidziana możliwość wycofania się z umowy lub zażądania płatności przez instytucję kredytową w terminie 30 dni kalendarzowych.";

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wypływy i wpływy oczekiwane w perspektywie 30 dni kalendarzowych z tytułu umów wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych oblicza się w kwocie netto zgodnie z art. 21 i mnoży się przez wskaźnik wpływów w wysokości 100 % w przypadku wpływu netto.";

23) w art. 34 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dostawca i odbiorca płynności będą się charakteryzować niskim profilem ryzyka płynności po zastosowaniu wyższego wskaźnika wpływów proponowanego zgodnie z ust. 1 oraz zastosowaniu wskaźnika wypływów, o którym mowa w lit. c) tego ustępu;";

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) profil ryzyka płynności odbiorcy płynności uwzględnia się odpowiednio w zarządzaniu ryzykiem płynności dostawcy płynności.";

24) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kwota »nadwyżki aktywów płynnych«: na kwotę tę składają się następujące kwoty składowe:

a) skorygowana kwota aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje niezabezpieczone, równa wartości – po dokonaniu redukcji wartości – wszystkich aktywów płynnych poziomu 1, z wyjątkiem obligacji zabezpieczonych poziomu 1, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej transakcji finansowania zabezpieczonego, zabezpieczonej transakcji kredytowej lub transakcji zabezpieczającej swap, której termin zapadalności upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji;

b) skorygowana kwota aktywów poziomu 1 stanowiących obligacje zabezpieczone, równa wartości – po dokonaniu redukcji wartości – wszystkich obligacji zabezpieczonych poziomu 1, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej transakcji finansowania zabezpieczonego, zabezpieczonej transakcji kredytowej lub transakcji zabezpieczającej swap, której termin zapadalności upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji;

c) skorygowana kwota aktywów poziomu 2 A, równa wartości – po dokonaniu redukcji wartości – wszystkich aktywów poziomu 2 A, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej transakcji finansowania zabezpieczonego, zabezpieczonej transakcji kredytowej lub transakcji zabezpieczającej swap, której termin zapadalności upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji; oraz

d) skorygowana kwota aktywów poziomu 2B, równa wartości – po dokonaniu redukcji wartości – wszystkich aktywów poziomu 2B, które dana instytucja kredytowa posiadałaby w momencie zamknięcia dowolnej transakcji finansowania zabezpieczonego, zabezpieczonej transakcji kredytowej lub transakcji zabezpieczającej swap, której termin zapadalności upływa w ciągu 30 dni kalendarzowych od dnia obliczenia, a instytucja kredytowa i kontrahent wymieniają aktywa płynne przynajmniej w przypadku jednej części transakcji.";

b) uchyla się ust. 5.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 30 kwietnia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2018 r.

W imieniu Komisji

Jean-Claude JUNCKER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2018/1621

z dnia 26 października 2018 r.

zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/2080 w odniesieniu do daty przyjęcia do przechowywania odtłuszczonego mleka w proszku sprzedawanego w drodze procedury przetargowej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ([1]),

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1240 z dnia 18 maja 2016 r. ustalające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do interwencji publicznej i dopłat do prywatnego przechowywania ([2]), w szczególności jego art. 28,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby określić ilości odtłuszczonego mleka w proszku podlegającego procedurze przetargowej otwartej na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/2080 ([3]), w art. 1 tego rozporządzenia ustanowiono datę, przed którą odtłuszczone mleko w proszku musiało zostać przyjęte do publicznego przechowywania.

(2) Z uwagi na aktualną sytuację na rynku mleka i przetworów mlecznych pod względem wzrostu cen i wysokiego poziomu zapasów interwencyjnych, należy udostępnić do sprzedaży dodatkową ilość odtłuszczonego mleka w proszku w drodze zmiany daty przyjęcia do przechowywania.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/2080.

(4) Aby odtłuszczone mleko w proszku zostało niezwłocznie udostępnione do sprzedaży, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/2080 datę „1 lipca 2016 r." zastępuje się datą „1 sierpnia 2016 r.".

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 października 2018 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji

([1]) Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.
([2]) Dz.U. L 206 z 30.7.2016, s. 71.
([3]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2080 z dnia 25 listopada 2016 r. otwierające sprzedaż odtłuszczonego mleka w proszku w drodze procedury przetargowej (Dz.U. L 321 z 29.11.2016, s. 45).

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2018/1622

z dnia 29 października 2018 r.

w sprawie niezatwierdzenia niektórych substancji czynnych w produktach biobójczych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ([1]), w szczególności jego art. 89 ust. 1 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W załączniku II do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2014 ([2]) zmienionego rozporządzeniem delegowanym (UE) 2017/698 ([3]) ustanowiono wykaz kombinacji substancji czynnych / grup produktowych włączonych do programu przeglądu istniejących substancji czynnych w produktach biobójczych na dzień 3 lutego 2017 r.

(2) W odniesieniu do pewnej liczby kombinacji substancji czynnych / grup produktowych ujętych we wspomnianym wykazie wszyscy uczestnicy wycofali swoje wnioski w odpowiednim terminie.

(3) W odniesieniu do pewnej liczby substancji czynnych wytwarzanych *in situ* doprecyzowano nazwy tych substancji czynnych i ich prekursorów objętych wnioskiem w programie przeglądu. W niektórych przypadkach doprowadziło to do ponownej definicji danej substancji czynnej zgodnie z art. 13 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014.

(4) Opublikowano zaproszenie dla osób chcących złożyć wniosek w odniesieniu do kombinacji substancji czynnych / grup produktowych, które ponownie zdefiniowano i które nie są obecnie objęte wnioskiem, w tym wytwarzania *in situ* substancji czynnych dla grup produktowych wymienionych w załączniku II do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014, tak aby rola uczestnika mogła zostać przejęta.

(5) W odniesieniu do niektórych kombinacji substancji czynnych / grup produktowych nie przedłożono powiadomienia lub złożono powiadomienie, które zostało odrzucone na podstawie art. 17 ust. 4 lub 5 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014.

(6) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014 takich kombinacji substancji czynnych / grup produktowych nie należy zatwierdzać do celów stosowania w produktach biobójczych.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Nie zatwierdza się substancji czynnych wymienionych w załączniku w odniesieniu do grup produktowych w nim wskazanych.

([1]) Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

([2]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2014 z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 (Dz.U. L 294 z 10.10.2014, s. 1).

([3]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/698 z dnia 3 lutego 2017 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 1062/2014 w sprawie programu pracy, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich istniejących substancji czynnych zawartych w produktach biobójczych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 103 z 19.4.2017, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 października 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Niezatwierdzone kombinacje substancji czynnych / grup produktowych, w tym wszelkie postaci nanomateriałów:

— wytwarzanie *in situ* substancji czynnych dla grup produktowych wymienionych w załączniku II do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014, z wyjątkiem sytuacji, gdy substancja czynna jest wytwarzana z prekursora wymienionego (prekursorów wymienionych) w pozycji tabeli tego załącznika w odniesieniu do danych kombinacji substancji czynnych / grup produktowych,

— kombinacje substancji czynnych / grup produktowych wymienione w tabeli poniżej, w tym wszelkie wytwarzanie *in situ* tych substancji z zastosowaniem dowolnych prekursorów, które nie są wymienione w załączniku II do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014:

Numer pozycji w wykazie w załączniku II do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014	Nazwa substancji	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Numer WE	Numer CAS	Grupa lub grupy produktowe
60	Kwas cytrynowy	BE	201-069-1	77-92-9	1
172	Chlorek cetylopirydyniowy	UK	204-593-9	123-03-5	2
195	2-bifenylan sodu	ES	205-055-6	132-27-4	1, 2, 3
288	N-(dichlorofluorometylotio)-N′,N′-dimetylo-N-fenylosulfamid (dichlofluanid)	UK	214-118-7	1085-98-9	7
365	Sól sodowa 1-tlenku pirydyno-2-tiolu (pirytion sodu)	SE	223-296-5	3811-73-2	3
401	Srebro	SE	231-131-3	7440-22-4	9
405	Ditlenek siarki	DE	231-195-2	7446-09-5	4
424	Bromek sodu	NL	231-599-9	7647-15-6	2, 11, 12
458	Siarczan amonu	UK	231-984-1	7783-20-2	11, 12
1016	Chlorek srebra	SE	232-033-3	7783-90-6	10, 11
515	Bromek amonu	SE	235-183-8	12124-97-9	11, 12
526	2-bifenylan potasu	ES	237-243-9	13707-65-8	6, 9, 10, 13
529	Chlorek bromu	NL	237-601-4	13863-41-7	11
541	P-chloro-m-krezolan sodu	FR	239-825-8	15733-22-9	1, 2, 3, 6, 9, 13
609	Mieszanina cis- i trans-p-mentano-3,8 diolu (citriodiol)	UK	Brak danych	Brak danych	19
620	Siarczan tetrakis(hydroksymetylo)fosfoniowy (2:1) (THPS)	MT	259-709-0	55566-30-8	2
673	Chlorek didecylodimetyloamonu (DDAC ($C_{8–10}$))	IT	270-331-5	68424-95-3	5
785	Kwas 6-(ftalimido)peroksyheksanowy (PAP)	IT	410-850-8	128275-31-0	3, 4

Numer pozycji w wykazie w załączniku II do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1062/2014	Nazwa substancji	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy	Numer WE	Numer CAS	Grupa lub grupy produktowe
792	Kompleks tetrachlorodekatlenku (TCDO)	DE	420-970-2	92047-76-2	1
952	*Bacillus sphaericus* inne niż *Bacillus sphaericus* 2362, szczep ABTS-1743	IT	Drobnoustroje	143447-72-7	18
955	*Bacillus thuringiensis subsp. israelensis* Serotyp H14, inne niż szczep AM65-52 i inne niż szczep SA3A	IT	Drobnoustroje	Brak danych	18
957	*Bacillus subtilis*	DE	Drobnoustroje	Brak danych	3
939	Aktywny chlor: wytwarzany w reakcji kwasu podchlorawego i podchlorynu sodowego wytworzonego *in situ*	SK	Mieszanina	Brak danych	2, 3, 4, 5, 11, 12
824	Zeolit zawierający srebro i cynk	SE	Brak danych	130328-20-0	5
1013	Zeolit srebrowo-miedziowy	SE	Brak danych	130328-19-7	5
835	Esfenwalerat/(S)-2-(4-chlorofenylo)-3-metylobutynian (S)-.alfa.-cyjano-3-fenoksybenzylu (esfenwalerat)	PT	Środek ochrony roślin	66230-04-4	18

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2018/1623

z dnia 29 października 2018 r.

na podstawie art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie komarów sztucznie zakażonych bakterią *Wolbachia*, stosowanych do celów kontroli wektorów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych [1], w szczególności jego art. 3 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 28 września 2017 r. Francja zwróciła się do Komisji o stwierdzenie, czy bakterie z rodzaju *Wolbachia* („bakterie") lub wszelkie preparaty zawierające bakterie, którymi mają zostać inokulowane komary, oraz komary w sposób nienaturalny zakażone bakteriami („komary sztucznie zakażone") i stosowane do celów kontroli wektorów, są produktami biobójczymi w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 czy wyrobami poddanymi działaniu produktów biobójczych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. l) tego rozporządzenia, czy też żadnymi z nich.

(2) Według informacji przekazanych przez Francję te bakterie wewnątrzkomórkowe są przenoszone wertykalnie, dziedziczone w linii żeńskiej i występują naturalnie u około 40 % stawonogów. Zakażenie komarów przez bakterie może zmniejszać zdolność niektórych komarów do przenoszenia pewnych chorobotwórczych wirusów i pasożytów poprzez ingerencję w te patogeny w organizmach komarów i sprzyja rozmnażaniu zakażonych samic komarów i rozprzestrzenianiu się bakterii w populacji komarów. Ponadto, ponieważ samce komarów zarażone bakteriami nie są kompatybilne z lokalnymi samicami, wprowadzenie tych zarażonych samców do populacji docelowej zmniejsza jej potencjał reprodukcyjny. W związku z tym kampanie kontroli wektorów polegają na wpuszczaniu sztucznie zakażonych komarów do populacji komarów w celu kontrolowania wielkości populacji lub zmniejszenia zdolności komarów do przenoszenia niektórych patogenów na ludzi.

(3) Według informacji przekazanych przez Francję nie wszystkie gatunki komarów lub osobniki w obrębie jednego gatunku są naturalnie zakażone bakteriami lub szczepem bakterii, który nadaje się do celów kontroli wektorów. W związku z tym należy przeprowadzać sztuczne zakażenia w warunkach laboratoryjnych w celu uzyskania komarów sztucznie zakażonych odpowiednim szczepem bakterii. Można to osiągnąć za pomocą różnych technik zakażania, w tym inokulacji bakteriami dorosłych samic komarów lub cytoplazmy jaj komarów.

(4) Do celów przepisów art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy zatem oddzielnie ocenić status bakterii lub wszelkich preparatów zawierających bakterie, którymi mają być inokulowane komary, oraz status komarów sztucznie zakażonych, niezależnie od zastosowanej techniki zakażenia.

(5) Bakterie są mikroorganizmami w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

(6) Komary są organizmami szkodliwymi w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, ponieważ ich obecność może być niepożądana lub mogą one wykazywać szkodliwe działanie na ludzi lub zwierzęta.

(7) Bakterie pośrednie oddziałują na populację komarów albo poprzez kontrolowanie jej liczebności, albo ograniczanie zdolności do przenoszenia pewnych patogenów, a zatem należy je uznać za substancję czynną w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

(8) Grupa produktowa 18 – insektycydy, akarycydy i produkty stosowane do zwalczania innych stawonogów – zgodnie z definicją w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 obejmuje produkty stosowane do zwalczania stawonogów, działające na innej zasadzie niż odstraszanie lub wabienie. Ponieważ komary inokuluje się bakteriami z zamiarem wywierania kontroli nad populacją komarów, użycie takie jest objęte opisem grupy produktowej 18.

[1] Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

(9) Bakterie lub preparaty zawierające bakterie wywierają wpływ na komary w inny sposób niż działania czysto fizyczne lub mechaniczne.

(10) Do celów art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 bakterie lub preparaty zawierające bakterie powinny być uważane za substancję lub mieszaninę, odpowiednio składającą się z substancji czynnej lub ją zawierającą. W związku z powyższym bakterie lub wszelkie preparaty zawierające bakterie, w postaci, w jakiej są dostarczane użytkownikowi przeprowadzającemu inokulację komarów, są produktem biobójczym w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia (UE) nr 528/2012 i należą do grupy produktowej 18.

(11) Sztucznie zakażone komary nie są mikroorganizmami w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

(12) Sztucznie zakażone komary nie są substancją ani mieszaniną w rozumieniu odpowiednio art. 3 pkt 1 i pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]). Dlatego też, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, nie są one ani substancją, ani mieszaniną do celów tego rozporządzenia.

(13) W związku z powyższym sztucznie zakażone komary nie są substancją czynną w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 528/2012. Dlatego też sztucznie zakażone komary nie mogą stanowić produktu biobójczego w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze tego rozporządzenia.

(14) Sztucznie zakażone komary nie są wyrobami w rozumieniu art. 3 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006. W związku z tym, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 528/2012, nie uważa się ich za wyroby do celów tego rozporządzenia. Dlatego też sztucznie zakażone komary nie mogą zostać uznane za wyroby poddane działaniu produktów biobójczych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. l) rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

(15) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Biobójczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Bakterie z rodzaju *Wolbachia* lub wszelkie preparaty zawierające te bakterie, stosowane do inokulowania komarów tymi bakteriami celem uzyskania sztucznie zakażonych komarów do celów kontroli wektorów, uznaje się za produkt biobójczy w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

Sztucznie zakażone komary, niezależnie od zastosowanej techniki zakażenia, nie są ani produktem biobójczym, ani wyrobem poddanym działaniu produktu biobójczego w rozumieniu odpowiednio art. 3 ust. 1 lit. a) i l) rozporządzenia (UE) nr 528/2012.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 października 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL